

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

Decizie nr. 24/2014

Dosar nr. 26/1/2014/HP/P

din 06/10/2014

Publicat in Monitorul Oficial, Partea I nr. 823 din 11/11/2014

Corina Michaela Jijie - președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție
Ilie Iulian Dragomir - judecător la Secția penală
Angela Dagne - judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie - judecător la Secția penală
Marius Dan Foițoș - judecător la Secția penală - judecător-raportor
Leontina Șerban - judecător la Secția penală
Aurel Gheorghe Ilie - judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru - judecător la Secția penală
Ioana Bogdan - judecător la Secția penală
Mihaela Albu - magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală prin Încheierea din data de 22 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 23.234/3/2014, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea căii de atac a contestației formulate în temeiul art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, conform art. 213 din Codul de procedură penală.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁴ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jijie.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Albu, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Irina Kuglay, consilier al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse puncte de vedere din partea unor curți de apel, tribunale și judecătorii.

De asemenea, au fost depuse și punctul de vedere primit de la specialiștii catedrei de drept penal din cadrul Universității de Vest Timișoara asupra chestiunii ce formează obiectul întrebării preliminare, precum și raportul întocmit de judecătorul-raportor, domnul judecător Foițoș Marius Dan, prin care s-a propus, în principal, respingerea ca inadmisibilă a sesizării formulate de Curtea de Apel București - Secția I penală, în Dosarul 23.234/3/2014, iar, dacă se va aprecia că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, s-a exprimat opinia că legislația procesuală anterioară nu prevedea o cale de atac împotriva încheierii prin care judecătorul respingea, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive, aspect care a

fost, de altfel, confirmat de către Curtea Europeană ca respectând exigențele Convenției, precum și scopurile declarate avute în vedere în momentul adoptării modificărilor legislative, considerându-se că legiuitorul român nu a dorit introducerea unei căi de atac împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, în temeiul art. 213 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat, în temeiul art. 475-477 din Codul de procedură penală, în principal admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel București - Secția I penală, apreciind, pe fond, contestația ca fiind admisibilă pentru aceea că dispozițiile art. 204 și art. 213 din Codul de procedură penală nu se află într-un raport general special, astfel cum soluția contrară ar putea prezuma, cele două texte referindu-se la căi de atac exercitate împotriva unor acte de natură diferită; prin urmare, dispozițiile art. 213 din Codul de procedură penală vizează calea de atac (plângere) împotriva unui act al procurorului, în vreme ce art. 204 din Codul de procedură penală este incident în ceea ce privește acte ale judecătorului de drepturi și libertăți și împiedică orice comparație de acest tip între dispoziții.

Așadar a susținut că se impune admiterea sesizării formulate, urmând a se da dezlegare problemei de drept supuse analizei, așa cum a fost solicitat și în concluziile scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare asupra sesizării formulate.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 24 iulie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 23.234/3/2014, Curtea de Apel București - Secția I penală a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării chestiunii de drept privind admisibilitatea căii de atac a contestației, formulată în temeiul art. 204 din Codul de procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, conform art. 213 din Codul de procedură penală.

II. Punctul de vedere al instanței care a formulat sesizarea

1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

Curtea de Apel București - Secția I penală a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, deoarece încheierea prin care se dispune asupra plângerii formulate împotriva ordonanței procurorului, în temeiul art. 213 din Codul de procedură penală, nu poate fi atacată pe calea contestației prevăzute de art. 204 din Codul de procedură penală.

2. Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării

Curtea de Apel București - Secția I penală a considerat că potrivit art. 213 alin. (7) din Codul de procedură penală, dosarul de urmărire penală se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii, în timp ce, în conformitate cu art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează împreună cu dosarul cauzei judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, în termen de 48 de ore.

De altfel, dispozițiile art. 204 alin. (14) din Codul de procedură penală statuează în mod expres că, dacă încheierea judecătorului de drepturi și libertăți de la prima instanță nu este atacată cu contestație, acesta restituie dosarul procurorului în 48 de ore de la expirarea termenului de contestație, prevederi care, evident, sunt diferite de cele ale art. 213 alin. (7) din Codul de procedură penală unde se arată că dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii.

III. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că la nivelul curților de apel și al instanțelor de judecată arondate s-au conturat două opinii:

Într-o primă opinie - exprimată de curțile de apel București - Secția I penală, Ploiești, Galați, Cluj, Târgu Mureș și Brașov, tribunalele Ialomița, Ilfov, Teleorman, Brăila, Bihor, Argeș, Harghita, Brașov, Covasna, Bacău și Neamț, precum și de judecătoriile sectoarelor 3, 4, 5 și 6 București, Rupea, Lehliu-Gară și Moinești - s-a susținut inadmisibilitatea contestației formulate împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, în temeiul dispozițiilor art. 213 din Codul de procedură penală.

În sens contrar, s-a susținut admisibilitatea căii de atac a contestației de către: curțile de apel Suceava, Bacău, tribunalele Vrancea, Vâlcea, precum și judecătoriile sectorului 2 București, Brăila, Onești, Bacău și Buhuși.

IV. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin concluziile scrise, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat ca admisibilă sesizarea formulată de curtea de apel, susținând că o contestație întemeiată pe dispozițiile art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, conform art. 213 din același cod, împotriva ordonanței procurorului prin care s-a dispus măsura controlului judiciar, este admisibilă.

În argumentarea acestui punct de vedere a arătat, în esență, că potrivit art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală (Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, titlul V - Măsurile preventive și alte măsuri procesuale, capitolul I - Măsurile preventive, secțiunea 1 - Dispoziții generale): "Împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, în termen de 48 de ore de la înregistrare."

Pe de altă parte, conform art. 213 alin. (1) din Codul de procedură penală (Calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror, dispoziție care face parte din același titlu și capitol ca și art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, însă, spre deosebire de această dispoziție, se situează în secțiunea a 3-a - Controlul judiciar): "Împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, în termen de 48 de ore de la comunicare, inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond."

Raportat la aceste considerente teoretice, s-a susținut că dispozițiile legale vizează acte procesuale diferite, dispuse sau pronunțate de organe judiciare diferite. Astfel, art. 213 din Codul de procedură penală vizează calea de atac (plângerea) împotriva unui act al procurorului, în vreme ce art. 204 este incident în ceea ce privește acte ale judecătorului de drepturi și libertăți.

Drept urmare, ordonanța procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar va fi supusă plângerii la judecătorul de drepturi și libertăți, conform art. 213 din Codul de procedură penală, iar încheierea pronunțată de acesta în soluționarea plângerii va fi supusă contestației, conform art. 204 din același cod. În consecință, condiția inadmisibilității contestației întemeiate pe dispozițiile art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, conform art. 213 din același cod, nu poate fi motivată prin invocarea dispozițiilor art. 213 alin. (7) din Codul de procedură penală care prevăd că dosarul se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii judecătorului de drepturi și libertăți, fără a menționa posibilitatea contestării unei asemenea încheieri [așa cum a fost menționat în cazul altor dispoziții legale, de exemplu, art. 219 alin. (7) sau art. 204 alin. (13) din Codul de procedură penală].

În altă ordine de idei, s-a reținut că dispozițiile art. 213 alin. (7) din Codul de procedură penală prevăd un termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii în care dosarul se restituie procurorului. Or, cele 48 de ore de la pronunțare reprezintă tocmai termenul de declarare a contestației, conform art. 204 alin. (1) teza 1 din Codul de procedură penală, contestație care se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată, potrivit art. 204 alin. (1) teza a II-a din același cod.

S-a concluzionat astfel că identitatea termenului de restituire a dosarului cu termenul de contestație permite concluzia articulării celor două dispoziții legale, în sensul funcționalității căii de atac prevăzute de art. 204 din Codul de procedură penală.

Or, legiuitorul a lăsat posibilitatea celui interesat să atace încheierea, creând inclusiv pentru judecătorul de drepturi și libertăți posibilitatea de a cunoaște această manifestare de voință și de a proceda în funcție de oricare ipoteză concretă: de a restitui dosarul procurorului în ipoteza în care nu se formulează contestație sau de a-l înainta judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară atunci când o asemenea contestație este formulată.

V. Jurisprudența națională în materie

La nivelul instanței supreme a fost identificată Încheierea din data de 6 iunie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 2.058/1/2014 prin care s-a respins ca inadmisibilă contestația formulată de inculpat împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți s-a pronunțat asupra plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

În urma analizării opiniilor și jurisprudenței comunicate s-a desprins concluzia că la nivel național nu există practică unitară în ceea ce privește admisibilitatea contestației formulate, potrivit art. 204 din Codul de procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți, în baza art. 213 din Codul de procedură penală, se pronunță asupra plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

VI. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, partea a trimis la dosar punctul său de vedere formulat în scris cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, raliindu-se opiniei exprimate de procuror, în sensul admisibilității căii de atac a contestației formulate în temeiul art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, conform art. 213 din Codul de procedură penală.

VII. Opinia judecătorului-raportor

În cuprinsul raportului s-a propus, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel București - Secția I penală, în Dosarul nr. 23.234/3/2014, referitoare la admisibilitatea căii de atac a contestației, formulată în temeiul art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, conform art. 213 din Codul de procedură penală.

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor instanțe, învestite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca atare, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare, trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres în articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În speță, s-a considerat că nu este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel București - Secția I penală fiind învestită în Dosarul nr. 23.234/3/2014 cu soluționarea unei contestații, formulată de inculpatul V.D. împotriva Încheierii din data de 10 iulie 2014, pronunțată de Tribunalul București - Secția I penală în faza procesuală a urmăririi penale.

De asemenea, judecătorul-raportor a avut în vedere faptul că cea de-a treia cerință impusă de art. 475 din Codul de procedură penală nu este îndeplinită în cauză întrucât soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

Astfel, s-a apreciat că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

În mod concret, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476-477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal.

Obiectul prezentei sesizări îl reprezintă problemele de drept care se circumscriu sferei normelor procesual penale referitoare la măsurile preventive. Clarificarea acestora nu ar putea influența decizia ce va fi luată, pe fondul cauzei, în condițiile în care Curtea de Apel București este chemată să se pronunțe asupra unei cereri privind revocarea măsurii controlului judiciar, măsură dispusă de procuror în faza procesuală a urmăririi penale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 11/2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din data de 7 iulie 2014).

În speță însă, judecătorul-raportor a apreciat că chestiunea de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, situație în care chestiunea de drept invocată nu poate primi o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, putând să facă obiectul unui recurs în interesul legii, în condițiile art. 471 și art. 472 din Codul de procedură penală.

Într-o teză subsidiară, în situația în care s-ar aprecia că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, autorul raportului consideră că încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac (art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală anterior).

În același sens, se constată că prin Decizia nr. 18 din 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii, s-a stabilit că încheierile prin care fie judecătorul, fie instanța de judecată în cursul urmăririi penale admite plângerea împotriva ordonanței procurorului prin care se dispune luarea, prelungirea, revocarea măsurii preventive a obligării de a nu părăsi localitatea, prevăzută de art. 145 din Codul de procedură penală anterior, ori a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, prevăzută de art. 145¹, sunt supuse căii ordinare de atac a recursului, în condițiile art. 140³ din același cod.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, reține următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca atare, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel București - Secția I penală fiind investită în Dosarul nr. 23.234/3/2014 cu soluționarea unei contestații formulate de inculpatul V. D. împotriva Încheierii din data de 10 iulie 2014, pronunțată de Tribunalul București - Secția I penală în faza procesuală a urmăririi penale.

Cea de-a doua condiție, cu privire la problema de drept care trebuie să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii, este și ea îndeplinită.

Cea de-a treia cerință impusă de art. 475 din Codul de procedură penală nu este însă îndeplinită în cauză, întrucât

soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

Astfel, admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

În mod concret, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476-477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal.

În cauză, obiectul sesizării îl reprezintă problemele de drept ce se circumscriu sferei normelor procesual penale referitoare la măsurile preventive, respectiv admisibilitatea căii de atac a contestației, formulată în temeiul art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, conform art. 213 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței procurorului prin care s-a dispus măsura controlului judiciar.

Este de domeniul evidenței faptul că lămurirea acestor chestiuni nu ar putea influența decizia ce va fi luată pe fondul cauzei, în condițiile în care Curtea de Apel București este chemată să se pronunțe asupra unei cereri privind revocarea măsurii controlului judiciar, măsură dispusă de procuror în faza procesuală a urmăririi penale, aceasta fiind o chestiune incidentală, de care nu depinde lămurirea cauzei pe fond (a se vedea în acest sens Decizia nr. 11/2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din data de 7 iulie 2014).

În consecință, Înalta Curte constată că sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, chestiunea de drept invocată nu poate primi o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, putând, eventual, să facă obiectul unui recurs în interesul legii, dacă sunt întrunite cerințele înscrise în art. 471 și 472 din Codul de procedură penală.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală, va respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 23.234/3/2014.

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de către Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 23.234/3/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea căii de atac a contestației formulate în temeiul art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra plângerii, în temeiul art. 213 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
asistent,
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător CORINA MICHAELA JÎJÎIE

Magistrat-
Mihaela Albu